

tähendab paar kilomeetrit üle kahekümne. Mõlemad kirikud asetsevad kõrgel kohal. Ühe kiriku tornist võib vabalt teist templit näha. Karula asend on siiski niipalju kõrgem Urvastest, et Karula vundament ja Urvaste kiriku torni tipp on ühel kõrgusel. See ei võigi minu arvates teisiti olla. Sest ega Karula üheski tükis Urvastest alla ei jää. Mis seal Urvastes siis juhtus, see oli juba midagi, mida maksab kirja panna. Ühel enne jõuluaegsel pühapäeval varahommiku tunnil olid inimesed, kes elasid Uhti järve läheduses, kuulnud järve peal mingisugust kelladega sõitmist või edasi-tagasi sagimist lumisel järveteel. Mindud siis vaatama, mis seal võiks olla. Ja mitu inimest kohe olid oma silmaga näinud järvel kihutavat kahe hobuse saani. Hobustel olnud kurinad kaelas, mis annud hästi heledat häält.

Saanis istunud üks toredas sõjaväemundris mees, kelle nägu aga ei saanud eemalt näha. Raudkübar olnud hästi sügavale üle silmade tõmmatud. Kutsar olnud pukis ja juhtinud hobuseid. Sõit kestnud üsna tüki aega. Sõidetud ühest järve otsast teise mitu korda. Siis ilmunud järve kohale kaks väikest lindu, kes pistnud laulma ütlemata ilusa linnuhäälega. Kesktalvel kümal ajal kuulda linnulaulu järve kohal, see pole nali. Umbes samal ajal ilmunud Karula poolt järve äärde üks mees, kes oli võtnud kübara peast ja ürrjanud laulu, mis alles olnud laul. "Just kui Karula kõster laulab teine?" ütelnud inimesed. Tollest jumalateenistusest, kus kõster nii ilusasti laulis, oli läinud jutt laiali, et laulab just kui Karula kõster. Seda ütlust tarvitatud igal pool, kuhu rahva jutt küündis.

Äkki keset järve murdunud jää. Ja sõitja ühes kutsari, saani ja hobusega kadunud järve sügavusse. Nagu teada, on Uhti järv kiriku all kõvasti sügav, et ära aga mine lähemale, kui ujuda ei oska.

Silmapiiksel olnud kõik kui luuaga ära pühitud. Ei sõitjat ega hobuseid, ei linde laulmas ega meest, kes laulis nii vägevasti, kui laulis kord Karula kõster... Toile salajase sõjamehe sõit ei ole siiski veel lõppenud. Rahvas teab rääkida, et sõjamees ei olnud keegi muu kui rootsi kindral, kes puhkas lühikest aega Karula kiriku müüride varjus ja kes siis nägemata, tundmata jõudude ja vaimude käsul, kutsel ning abil lõpetas oma maapealse rännaku Uhti järve jäisel pinnal. Nüüd ta jätkab sõitu mööda järve sügavust; vahel jõuluool võivat praegugi kuulda jää all kurinate kõlinat. Rahvas teab väga hästi, et see on vana põhjasõjaaegne rootsi kindral, kes seal mööda järve sügavust edasi-tagasi kihutab. Juhtub mõni võõras teekäija, kes ei ole Võrumaalt pärit, küsima, et kas see jutt ka tõele vastab, et keegi jää all sõidab, siis Urvaste inimestel on üks vastus. Ega teist ei ole. Tulgu võõras ja kuulaku ise oma kõrvaga ühel jõululaupäeva õhtul, kas on järve põhjas midagi kuulda või ei ole? On võõras kole uudishimuline ja tahab teada saada, kui kaua vee all sõit kestab, siis ütlevad inimesed, et nad selle kohta ei oska midagi ütelda. On's see nii tähtis, kui kaua elab, hõljub, liigub ja rändab suust suhu ilus muinasjutt, mis on kui küps maasikmari eesti noortele suhu pista, kui nad küsivad: noh, räägi siis üks jutt. (*Jaan Latik. "Räägi mulle üks jutt" 1946, lk. 7-15*)

Karula kirikuga on seotud kolm Eesti varasemast kultuuriloost tuntud nime. 1630-1642. a. oli Sangastes, ühtlasi ka Laatres ja Karulas pastoriks **Joachim Rossihelms**, kes 1632. a. Riias ilmunud katekismuse ja evangeeliumiga pani aluse tartu-murdelisele kirikukeelele, mida üksikutes kihelkondades tarvitati veel 20. sajandi algulgi. Aastail 1698-1715 töötas siin **Johann Hornung**, kes viis ellu B. G. Forseliuse püüde kasutada jutlustes võimalikult rahvapärasemat keelt. Ometi ei leidnud ta kaasaegsete poolt teenitud lugupidamist, sest enamikus saksa soost kirikuõpetajad olid igasuguste sedalaadi muunduste vastased. Hornung on nn. "parandatud eesti kirikukeele" looja oma 1693.a. avaldatud "Grammatica Estonica" ja mõningate vaimulike teostega ("Koddo ning Kirgo Raamat" jt.). Ta oli üks väheseid, kes elasid kogudusega kaasa Põhjasõja raskused ja sellel raskel ajal ei põgenenud. Seetõttu kahtlustati teda reetluses ja vangistati mitmeid kordi nii rootslaste kui venelaste poolt. 1715. a. suri ta sõjavangis.

Hornungi teeneks võib ja peab pidama 1687.a. alguse saanud Karula koolileule hoopis uue hoo ja hingamise andmise.

1848-1857. a. Karulas kirikuõpetajaks olnud **Adalbert Hugo Willigerode** suundus hiljem Tartu Maarja kogudusse. Ta võttis osa esimese ja teise Eesti üldlaulupeo korraldamisest, oli 1857-1858 "Tallorahva Postimehe" toimetajaks, avaldas saksakeelseid kirjutisi ja lõi vaimuliklike laule. Jaan Kross kahtlustab teda oma raamatus „Pöördtoolitund“ papa Jannseni „äraostmises“.

KP 36 Tehisküngas 7 x 7 m Karula esimesel surnuaial

Oleme kohalike teede ristumiskohas asuval Lüllemäel. Tõenäoliselt sai mägi oma nime siin asunud võrokeelsest lüllest ehk kaagist ehk karistuskohest. Ja mäe järgi sai oma nime Lüllemäe küla. Kas see tehisküngas võis olla lülle asukoht? Seda me täpselt ei tea. Küll teame seda, et siin asus Karula esimene surnuaed.

Karula kalmistute ajalooga tutvumisel palume teejuhiks Jaan Lattiku vennatütre Helbe Merila-Lattiku:

Karula kalmistu ajalugu on sama pikk, kui Karula kiriku ajalugu. Ja kiriku ajaloole me võime tagasi vaadata peaaegu 750-800 aastat, sest just Ugandi muinasmaakonna kaudu Eesti lõunapiiril, kuhu Karula kihelkond kuulus kõige piiriäärsema kihelkonnana, algas Eesti alade vallutamine ristirüütlike poolt 1208 aastal ja ristiusustamine. Millal siia siis esimene kirik püstitati, seda võib ainult oletada. Algselt tekkis veel ümberkaudu hulgaliselt katoliiklikke kabeleid, mis aga aja vältel on täiesti hävinud ja säiluvad ainult rahvajuttudes või mõne mäekünka nimes (Niklusmägi, Kabelimägi jne.).

On aga tõepärane, et just läbipääsmatute soode vahele surutud järsukaldalisel ja paiklõnka valitseval kõrgel Lüllemäel, mis asetseb kohalike teede ristumiskohas, asus kas vanade eestlaste kindlus või püha hiis ja et just sellepärast rajati keskne kirik siia. Ja kui rajati kirik, algas ka matmine kiriku pöranda alla ja kiriku ümber, kuigi mitu sajandit maeti paralleelselt ka endistele paganlikele külakalmetele, kui läbimattute teedega kevadel, sügisel või talvel kiriku juurde surnuid viia ei saadud. Igatahes ei ole kahtlust, et Karula kuulub varasel keskajal asutatud kirikukihelkondade hulka, kus ka kristlik matmine varakult juurdus.

18. saj. lõpul hakati massiliselt levivate taudide tõttu kalmistuid asustatud punktidest välja viima ja kirikute ümber matmine keelati ära. Nii toimus ka Venemaal, mille alla ka Eesti alad sel ajal kuulusid.

1775.a. keelustati keisrinna Katariina II ukaasiga matmine kirikute kõrvale ja nõuti uute surnuaedade rajamist väljapoole asustatud punkte, mis järgnevat aastate vältel ka toimus.

Karula surnuaed viidi üle Valga – Hargla teeristist edelasse asuvalle järsule mäenukile, nn Lüllemäele, kuid see ala oli väike ja maeti üsna kiiresti täis.

Üks esimesi siia maetuid oli Karula kirikuõpetaja Colestin Heilig (1759 – 1799), kes pärandas kogu oma varanduse – 8000 hõberubla - Karula kogudusele ja kirikule. 1807.a. märgitakse ära kibedat vajadust uue surnuaia järele, kuna vana on täis maetud.

1812 õnnistati uus surnuaed, mis asus teisel pool Valga maanteed.

1923.a. ehitas Karula rahvahariduselts „Ärka“ siia alalise vabaõhunaitelava.

1936.a. Lüllemäe küngas korrastati ja Karula vald püstitas Kaitseliidu algatusel siia graniitmälestussamba oma Eesti Vabadussõjas langenud kangelastele. Ausammad õnnistati suure pidulikkusega Võidupühal 23. juunil 1936.a. Siin toimusid igal aastal iseseisvuspäeval ja Võidupühal pidulikud koondumised.

19. juunil 1941 lõhuti sammas kommunistide poolt graniitplokkideks.

12. juulil 1942 mälestussammas taastati ja õnnistati uuesti.

Kommunistide naastes lõhuti see taas 10. dets. 1944 juba lõhkamise teel ja tükid veeti kalda alla võsasse. Platsile rajati busside ootepaviljon ja väikikäimla, mis püsis nõukogude aja lõpuni.

Karula vabadussammas taastati uuesti endisel kohal ja avati pidulikult võidupühal 1992.a.

Järgmisesse kontrollpunkti peame tahes-tahtmata minema Lüllemäe teeristi

kaudu. Siit on eriti hästi näha kogu Karula kõrgustikku läbiv Soome ja Riia lahe

(Koiva ja Väike-Emajõe) vaheline veelah. Alevikust põhja poolt valguvad veed

ojakeste ja Vähero e. Varese oja kaudu Ärnu jõkke, kust nad jõuavad Väike-

Emajõkke ja sealtkaudu Soome lahte. Lõunapoolsed veed liiguvad Verioja

(Metsoja), Kantsi järve (Aheru järve, Suurjärve) ja Mustjõe kaudu Koiva jõkke ja

sealt Riia lahte.

Koostas Toivo Kotov 2012 - 2014

Juku-Peedu püsirajad 3

Lüllemäe külarada 1

(kontrollpunktid 31 – 36)